

SUPREMO HONORI,
 VIRI
 NOBILISSIMI, AMPLISSIMI, EXPERIENTIS-
 SIMIQVE
 DOMINI
JOANNIS CA-
SIMIRI TAU.
 BENHEIMII,

DOCTORIS MEDICI SENIORIS IN
 CIVITATE REGIA THORUNIENSI,

cum die XXI. Mart. Anno MDCCVII. 1707

placide in Domino obdormiisset, Corpusqve
 solenni ritu

d. XXVII. ejusd. ipsa Dominica Oculi, efferretur

l. m. q.
 dicare ac consecrare
 voluerunt,

RECTOR & PROFESSORES
 GYMNAS. THOR.

THORUNII,
 Imprimbat Johannes Conradus Rügerus, Nobiliss. Senatūs & Gymnasii Typographus.

Handwritten note:
 Auf des h. Joh. 3, 37

Epitaphium.

D. O. M. S.

Contegitur hic parvo tumulo
Vasti & magni animi habitaculum,
Angustaeque Virtutis angustum domicilium,
Corpus scilicet fragile
Exquisiti medendi Artificis,
Domini

Joannis Casimiri Taubenheimii,

Doctoris Medici Senicris in Civitate Regia Thoruniensi,
In quo multiplicis doctrinae copia
cum vita sanctimonia certabat.

Patriam egressus,
In tribus Academiis

Lipsiensi, Regiomontana & Altorfina
Se perfecit adeo,

Ut triplici virtute Medici conspicuus esset,

Pietate, Doctrina & Felicitate,

Omne sic Trinum perfectum,

Ita consulebat & sibi & aliis,

Bonae & diuturnae vita spargens praeceptiones,
Illas exemplo, has consilio.

Felici diligentia & diligenti felicitate & opera
multos Patriamque sigillatim sibi devinciebat.

Omnem suam alienae impendebat vitae,

Frangebatur labore vires, ut in aliis vim frangeret morborum.

Trivit aetatem, ut adderet aliis,

Exsomnia ipse saepius, ne aegri insomnes haberent noctes.

At, qui toties levavit morti proximos,
tandem ipse succubuit.

Elusit remedia vis mortis crebrius elisa.

Oppressitque toties fugata.

Diceres morborum victorem a morte jam victum,

Nisi victor per mortem evasisset,

Et remedia a morte Medicus petisisset,

Mortem ipsam,

Contra quam dederat, medicinam expertus.

Adeo omnes artes miseriam mortalium produunt,
cum proficere debent, deficiunt.

Quare moriens oculos, imminente Dominica Oculi, levabat

ad Medicum aeternum & optimum,

cui erat in oculis,

et feliciter circa aequinoctium clauderat,

nolebatque uti amplius,

ut perfectius uteretur,

Et plenius videret nunquam a se visum Servatorem.

Tu autem, Viator, qui haec legis,

disce,

nunquam salubriora tibi remedia contra mortem esse,

quam in ipsa morte,

& optimam esse scientiam spiritualem Opticam,

quae suos docet, oculis accurate uti,

dum claudunt. VALE!

Beatis Taubenheimii manibus exiguum hoc erigebat monumentum

M. P. Fenichius, R.

Si cui difficilem formam natura negavit,
 Is genio facili damna recepta parat.
 Æsopus formam deformem sponte gerebat,
 Attamen insignes protulit ille dapes.
 Nonne Plato pandis humeris latisque cluebat
 Humanæ mentis magnus in orbe DEUS?
 Parvus Aristoteles distortis cruribus ortus
 Claruit in mundo dignus utroque polo.
 Parvus Alexander magnum devicerat orbem,
 Vidtricemque tulit semper ubique manum,
 *THOMAM SCHWEICKERUM mirandæ sortis homellum
 Insignem pietas ingeniumque dedit.
 Quod dextris alii tractant, peraguntque sinistris
 Ille pedum prompta perficiebat ope.
 Quin & litterulas pede tam bene scribere scivit,
 Calligraphi ut faciles posset obire vices.
 Lumine ** SCOENBERGERUS erat privatus utroque
 Sed quem mons alto Regius ore probat.
 Sæpe sub attrita latitat sapientia veste,
 Sæpe sub immiti corpore vita latet.
 Est alius, tortis qui incedit rite capillis
 Corporis & sani viribus usque valet.
 Est alius, crassi ventris qui abdomine turget,
 Et numerat multas prosperitatis opes.
 Est alius, sano qui semper pectore vivit,
 Nec patitur sitim tartareamque famem.
 Est alius, faciem nitida qui fronte coronat,
 Ungendo crines ora colore notans.
 Attamen hi pulchro gestant in corpore mores
 Deformes, vivunt nec sine labe diem.
 Ast noster DOCTOR depresso in corpore claram
 Exegit vitam, laudibus atque bonam.
 Præbuit in parvo magnum virtutis honorem
 Corpore, quin summas fertilitatis opes.
 Si nunc ætherea frueretur luce Melampus,
 Cumque Machaonio viveret Empedocles.
 Atque iterum sacras Podalirius ederet herbas,
 De tumulo Consurgeret Hippocrates.
 Dispeream, si non en! TAUBENHEIMIUS inter
 Præcipuas partes posset habere locum.
 Quo non res Medicus scivit prudentior alter,
 Nec Sophiæ fontes plenior ore bibit.
 De pietate Viri non est ut plurima pangam,
 Impius est, & erit, qui neget esse pium,
 Is calidis precibus varios amovit ab urbe
 Casus, & nubes dissipavit ille nigras.
 Jam silet, & curis mundi morboque solutus
 Latatur læta lætus in arce DEI.

Ne memoria Taubenheimiana periret, monumentum
 hoc mæst. p.

M. Martinus Böhmi.

* Vid. J. G. Schenkii Historia Monstrorum p. 35. ubi crena pedibus pre-
 hensa has & x. pingit litteras: DEUS mirabilis in operibus suis. ** Conf.
 Biblisches Ehren-Gedächtniß Hrn. Huldar. Schœnberg. Ph. &
 LL. AA. M. a J. G. Stempel. aufgerichtet. A. 1649.

Cic.

Cic. in Parad.

Mors terribilis iis, quorum cum vita omnia extinguuntur.

Terribilis forsan Libitina videbitur illis,
Qvi sua se veluti cuncta perire putant;
Qvos nimum delectat inanis gloria mundi,
Atque voluptatis prava cupido trahit:
Qvos onerant graviter scelcrata crimina vitæ,
Indeqve post mortem pœna stupenda manet:
Qvos exangve piget corpus committere matri,
Ac animam Patri reddere ritè suo.
Qvi verò benè vixerunt, vitamqve perennem
Post mortem sperant consequi in axe poli:
His non terribilis, verum gratisima mors est,
Utpote quæ cuncti finis in orbe mali,
Veræ principium vitæ, portusqve petendus
Fluctibus ex mundi, cum vocat ipse DEUS.
Hinc Medico nostro mors formidabilis esse
Non poterat solvi corpore ab hoc cupido.
Cujus erat bona pars vitæ meditatio mortis,
Corpus & infirmum mortis imago fere.
Qvi, veluti cuius notum, bene vivere sœvit,
Æternum blando Numen amore colens,
Cautiùs ægrotos lento medicamine curans,
Donec erant vires corporis ac animis
His fractis, contra vim mortis, dixit, in herbis
Sicut & in Medicis, artis opisqve nihil;
A Christo, mortis qvi mors & pestis averni,
Auxilium veniet prosperitasqve mihi.
Sic animâ Domino commissâ lumina clausit
Inter Amicorum vota precesqve pias.
Jam fruitur cœlo vitâ longè meliori
Cum Patribus sanctis, Angelicisqve choris.
Omne, quod in mundo misero fortuna negavit,
Jam capit in cœlis. O speciale lucrum!
O felix! qvi sic vivit, ne terreat ipsum
Mors, sed ei fiat grande aliquando lucrum.

L. m. Ser

M. MARTINUS BERTLEFFIUS,

Prof. Publ. & Visit.